

ВЕСІНЬ

K 6176

1937

163

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

№ 27

Ціна 15 коп.

Этикет заявлен комитету по делам изобретений ВСНХ № 131.

БЕРЕГИТЕ ВОЛОСЫ МОЙТЕ ГОЛОВУ ШАМПОНЬ УПОТРЕБЛЯЯ

Его

достоинства:

Волосы пышные, блестящие и без перхоти.

Волосы не жирные.

Превосходная чистка корней, подволосной почвы.

Предохранительное средство против выпадения волос.

Наилучший и самый дешевый уход за волосами.

ШАМПОНЬ разрешен Московским
отношение № 936173.

Продается в аптеках и магазинах санитарии и гигиены.

Пробный пакет высылается по получении 20 коп. почтов. марками.

Адресовать: Г. Петрову, Москва, почтамт, ящик № 755. Для оптовых: Москва, 20, Ухтомская, 40

СТРУНЫ ВСЕВОЗМОЖНЫЕ ВЫСОКОГО КАЧЕСТВА ВЫГОДНО ПРИОБРЕТАЙТЕ

В производстве
К. А. АВДЮКЕВИЧА.

МОСКВА, 10, 1-ая МЕЩАНСКАЯ, 33. ☎ КАТАЛОГИ БЕСПЛАТНО

ХАРЬКОВСК. КООПЕРАТИВНО-ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ МЕХАНИЧ. АРТЕЛЬ „КООПМЕХАНЗАВОД“

А Р Е Н Д У Ю Щ А Я

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ МЕХАНИЧЕСКИЙ ЗАВОД № 4,

ПРОИЗВОДИТ: Капитальный ремонт двигателей внутреннего сгорания и автомобилей.
Слесарные токарные и штамповальные работы.
Болты, гайки, заклепки, глухари, крючья.

ЗАКАЗЫ ПРИНИМАЕТ ПО ДОГОВОРАМ И В СРОК С НЕУСТОЙКОЙ.

НЕФТЕМОТОРЫ от 8 до 90 лош. сил.

ЗАВОД АРТЕЛИ: Кооперативная 30. Тел. 56-34.

16/70.

РІК ВИДАННЯ III.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 27
3-го липня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Фотографія В. Орловича

ЦЕНТРАЛЬНА
= НАУКОВО-УЧБОВА =
БІБЛІОТЕКА

Український скульптор М. А. Новосельський закінчує бюст тов. В. Я. Чубаря. На фотографії тов. В. Я. Чубар позує у себе дома, де й провадиться робота. Цими днями бюст буде закінчено. Передбачається, що одно з наших видавництв придбає цю роботу для розповсюдження по клубах

ПЕРЛИНА

Оповідання Гермінії дур Мюлен для „Всесвіта“.
Переклад М. Ільчиної

ДВАДЦЯТЬ років — довгий час, може багато де-чого трапитися. Люде старіють, умирають, народжуються діти, відбуваються величезні перевороти. Але двадцять років можуть проплисти й так, як один-однісенький день — у неперушній монотонності, аж поки людина не відчує одного ранку: „А я ж уже старий!“

Так само сталося й з Гретхен. Одного дня фрау Куммер, у кого Гретхен уже двадцять років працювала як робітниця за все, сказала їй:

„Гретхен, мені страшенно прикро, але я мушу заявити Вам звільнення. Ви вже нездатні поратись у господі, Ви з усім спізнюєтесь, скрізь у Вас повне безладдя. А до того ще й Ваша жахлива нервозність. Цього вже моїм бідолашним нервам не витримати.“

Гретхен отетерено виричалася на бариню: „Звіль-в'ючя! А хіба я Вам щось злого зробила?“ Вона була з їхні нервозна: бо почала голосно плакати.

„Нічого, нічого“, заспокоювала фрау Куммер.

З Вас завжди була чесна, порядна, працювита робіт-ниця. Ви ж знаєте, що наші знайомі завжди на-зивали Вас „перлиною“. І мали рацію. Але тепер, бідненька Гретхен, Ви по-старіли. І тому...“

„Я мушу йти геть!“ заплакала знову Гретхен. „Геть ізвідси? Але куди ж піду?“

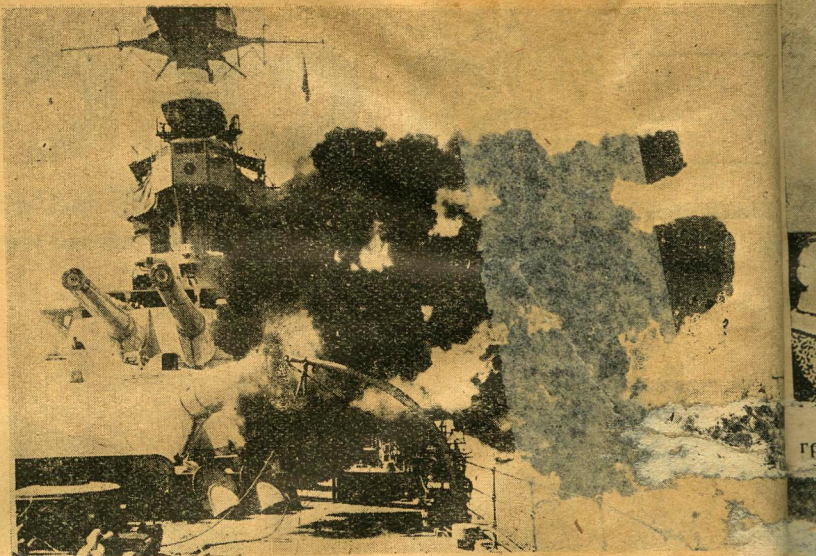
„Ви знайдете якусь легшу роботу. Розуміється, я видам Вам найкраще сві-доцтво“.

„До чужих людей...?“

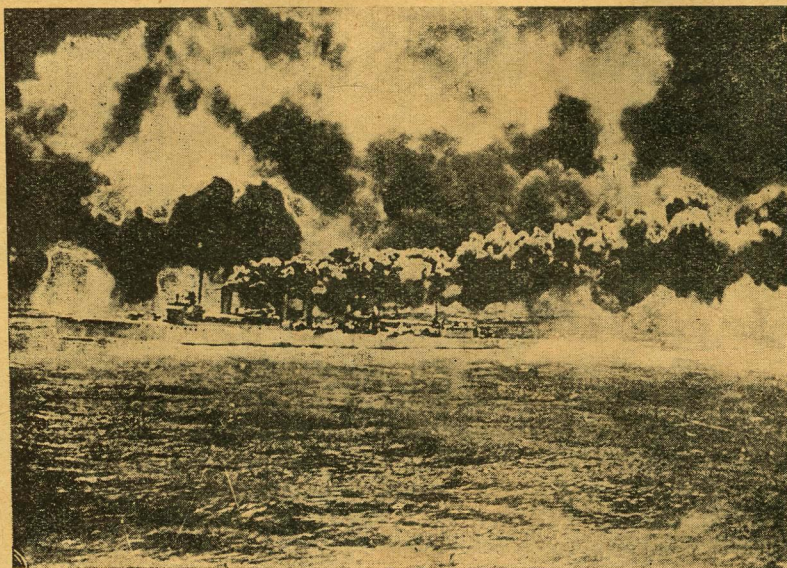
Фрау Куммер витягла хусточку і втерла собі очі:

„Не робіть мені ще тяжчих труднощій, Гретхен. Ви ж знаєте, коли я хвилююсь, то це шкодить мому серцеві. Отже, хай уже так і буде: 15-го ли-стопаду“.

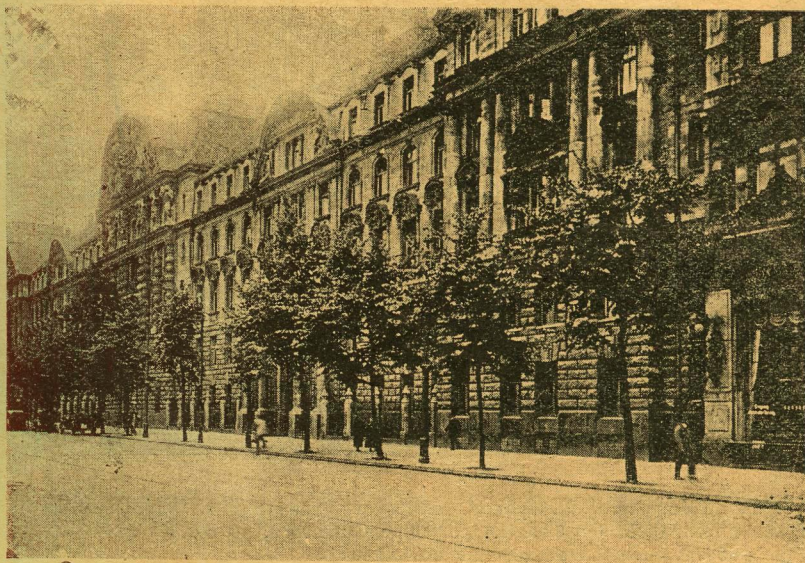
Гретхен стояла приго-ломшена. Геть, геть звідси? Та це ж неможлива річ! Вона ж тут уже двадцять років. Вона точно пригадує ще той день, коли вона

Маневри англійської військової флоти. На борту військового корабля „Малая“ — 15-ти дюймові гармати. Це досить характеризує „мирні“ наміри Англії

Американські торпедо перед стрільяною завуваються хмарами диму, що заховує їх від ворога

Будинок торговельного представництва СРСР у Берліні

стала тут на роботу. Як весела й добра була молода пані Куммер; та й пан Куммер теж завжди мав для неї ласкаве слово. А подом, коли народилася перша дитина і молода пані лежала тяжко хора, то вона завжди тільки Гретхен кликала до ліжка. Ту Гретхен, що піклувалася про маленьке як про власну дитину. „Наш хлопчик“ сказала вона пизозито, коли говорила про хлопця. Така само й тров інших пароб-стків фамілії Куммер теж набули для Гретхен „наші діти“.

Вона цілком одірва-лася від власних родичів, жила тільки для фамілії Куммер.

Протягом двадцяти років ці люде були для неї щастям, родиною. А тепер...

„Це пані кепсько по-жартувала“ подумала Гретхен. „Я ж не якась чужа людина, кого сьогодні чи-д“

завтра можна одіслати геть. Як часто казала мені пані: „Гретхен, Ви член нашої родини“ і тепер раптом. тим, що я старію? Та я ж ще й не стара, тільки вто-млена, це ж минеться... Що мене так утомило? Робота, від сьомої ранку до десятої вечора, і високі сходи. Але на кого ж я робила! На панів же, тільки на них. З мене була вродлива дівчина, я могла б вийти заміж. Але я не хотіла покинути пані... і тепер“.

Гретхен притиснула руку до голови, що їй бо-ліла; вона взагалі нічого більше не розуміла.

І в цьому стані прожила вона весь останній місяць.

Даремно силкувалася вона зробити заяву фрау Куммер недійсною. Вона прохала й благала, обі-цяла більше не втомлюватися і не нервуватися; фрау Куммер плакала і мала сердечні корчі, пан Куммер прикро кривився і в ласкавих словах висловлював свій жаль, але кінець усе виходив один: Гретхен не здолає більше поратись у господі і 15-го листо-паду мусить йти геть.

15 листопаду прийшло. Безрадісно-сірий туман-ний день. Фрау Куммер обійняла Гретхен, пан Кум-мер совнув їй іще десять марок у руку. І двері за нею зачинилися, грюкнув замок.

З гремтячими коліньми спускалася вона сходами; що ними десятки тисяч раз стала вгору, завжди

Новий японський кабінет міністрів. Ліворуч сидять: мін. торгу—Макахаші, військовий—Шаранкава, шляхів—Огава, фінансів—Такахаші, голова особливих рад—Каратомі, прем'єр—Танака. Стоять—міністер внутрішніх справ—Сузухі, освіти—Міцухі, хліборобства—Ямамото, юстиції—Хара, пошт та телеграфів—Мохіцукі та морський міністер—адмірал Окада

з думкою: „Ось я йду додому“.

Але, вона почувала тепер ясно, це зовсім не було „дома“. Люде на четвертому поверсі були їй зовсім чужі люде, що хоч і добрим словом та приязним поведженням, але все чисто її пограбували: молодість, силу, звязок зі світом. Дуже добрим словом: „Перлина, наша Гретхен—справжня перлина. Всі нам задрять за неї. Вона ніколи нікуди не ходить, завжди сидить вдома, навіть у свій вільний час не боїться нічної роботи. Завжди тиха й привітна. Справжня перлина“. Як часто казала ці слова фрау Куммер своїм задрісним приятелькам, що даремно пробували переманити Гретхен до себе вищою платою.

І от ця „перлина“ стояла за дверима будинку на вохкому слизькому тротуарі. Холодний дощ сік їй обличчя. На хвилину її охопила муть. „Так, перлина! Але чим це мені допомогло? Тепер, коли я старію. Коли мені потрібні притулок та увага до мене, мене женуть геть, як паршиву собаку“.

Раптом зі старих днів дитинства пригадалися їй слова, що тепер вона голосно вимовила перед собою: „Не кидайте перлів перед свиньми!“

Але почуття покинутості було дужчим за гнів. Уже смеркло і тільки з найвищого поверху, з вітальні Куммерів, пливло ясне пасмо світла на тротуар.

Гретхен підвела голову і поглянула на вікно. Пекучі сльози покотилися їй по щоках.

Тут у вікні з'явилася рука, жалюзі опало вниз, пасмо світла зникло. Тепер стало зовсім темно.

Втомлена підстаркувата дівчина з сивим волоссям пішла геть, геть до чужого міста, до чужих людей у страховинний ураган світла, в жахливий вир вулиць.

Переходячи вулицю, вона так довго стояла і так голосно балакала сама з собою, що звернула на себе увагу полісмена, упорядчика руху.

Він підійшов до неї. „Ви хорі? Може Вам допомогти перейти вулицю?“

Гретхен вирячилась на нього, не розуміючи, чого йому треба.

„Де Ви мешкаєте?“ запитав далі полісмен. „Ніде. У мене ніде нема притулку“.

„Як Ваше прізвище?“

Полісмен починав уже втрачати терпець. Рештою не міг же він заради якоїсь підстаркуватої, кепсько вдягненої жінки затримувати весь рух.

„Хто ж Ви така?“

Гретхен поглянула на нього великими очима і відповіла:

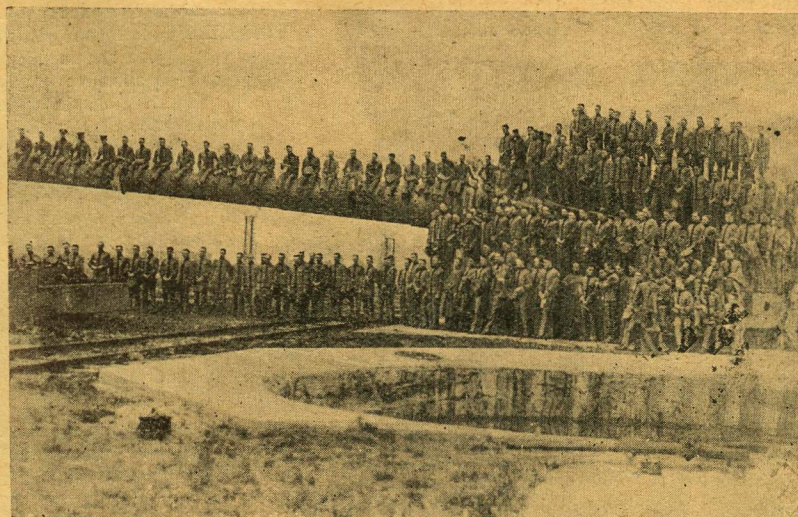
„Я перлива, кинута перед свиньми“.

Після того вона перейшла вулицю і пішла далі,—все далі аж поки постать її не зникла в тумані.

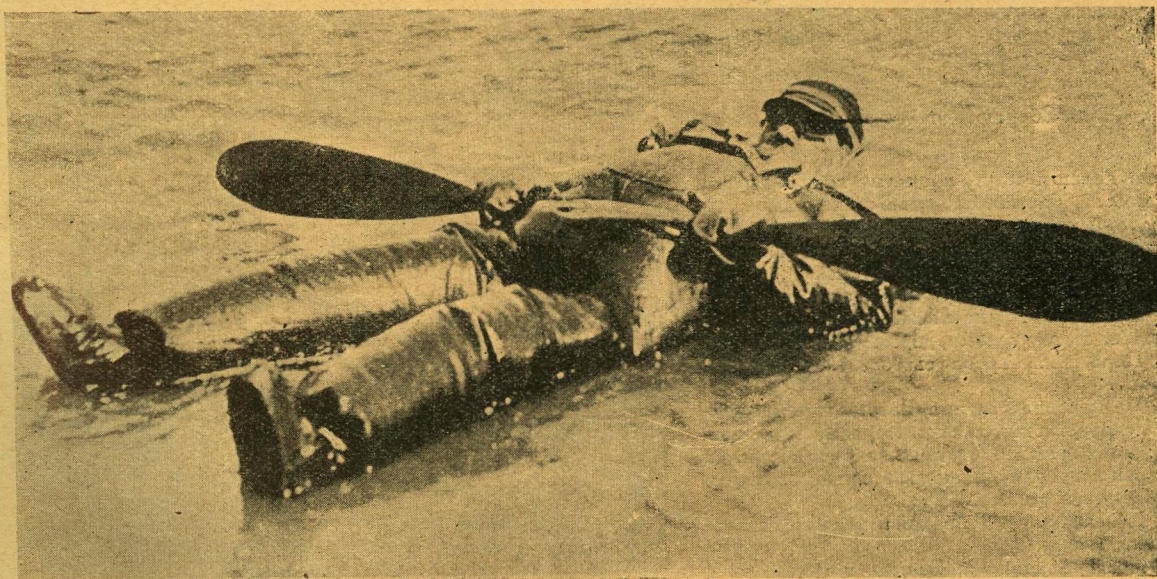
Полісмен був іще молодий парубок. „Перлина, оце гидке старе бабило! Дивна річ, як багато розвелось в наші дні божевільних. Та й чому саме?“

І при цьому питанні, хоч і був він полісмен та ще молодий парубок, обличчя йому затьмарилось; він зморщив лоба, підніс руку і поважно запитав себе ще раз:

„Чому саме?“

Нова величезна 16 дюйм. гармата в амер. військовій школі в Абердині

Американець Тейлор, що в спеціальному костюмі переплив бухту Сан-Франціско (4 милі) за 50 хв.

РАДЯНСЬКИЙ

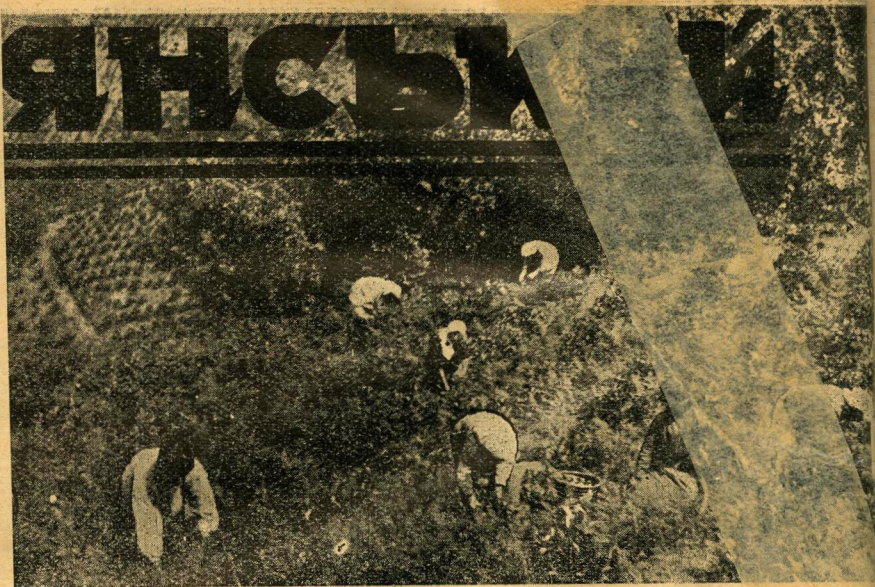
Стаття проф. А. Макарова

ЯСНИЙ весняний ранок... Море спокійне. Наш пароплав „Ленін“ тихо підходить до Батуму. Пасажири товпляться, поспішають зійти. Вони завжди поспішають... А віддалік—Батумські передгір'я,—їхні вершини ще в хмарах.

Пробравшись молом, спускаюся на беріг і попадаю в лабіринт брудних, вузьких, кривих поргових вулиць. Вони ще допіру починають оживати: рипить гарба, запряжена парю буйволів, за нею кілька в'ючих ослів,—а ось і перші верблюди з їхньою характерною повільною ходюю... Картина не звичайна, навіть для чорноморського побережжя.

На всім видно близькість Азії. Скрізь бачиш обличчя похмурих курдів, вродливих турків, місцевих кавказців,—чужі гортанний східний говір. Жінок не видно.

Кав'ярні вже відчинено... Зроблені з дощок, з 3—4 столами та прилавром, вони нагадують мені наші базарні крамнички. Заходжу, питаю кави, білого хліба й сиру. За кілька хвилин

Праця на кавказьких чайних плантаціях у Чакві (близько Батума)

чаються околиці міста і потяг біжить по гранітному шляху, а з лівого боку ліниво шумить прибіс смарагдово-зеленого моря.

За 20 хвилин ми зупиняємося коло Зеленого Мису, де знаходяться найбагатші дачі, пристосовані тепер під будинки відпочинку, приміщення ботанічної станції то-що.

Дуже гарна місцевість з високою культурою суб-тропічних рослин. Скрізь магнолії, кипариси та пальми: африканські, американські і навіть австралійські.

Дорога до Чакви йде берегом моря і її перетинає глибока річка Чаква з кришталевистою чистою водою.

Чаква—колишній удільний маєток, з великими лісами по горах, з 3.000 дес. культур, що з них на частку чайних плантацій припадає понад 200 десятин. Кругом їх розкинулися поміщицькі та мандаринові садки, бамбукові гаї і сила овочевих розсадників. Приблизно в відстані 1 версти від моря стоїть парова чайна фабрика.

На чолі чайного діла стоїть хінець. Ще давнього його ім'я було перероблено на „Іван Іванович“ і він добре говорить по руському і з охотою дає пояснення частим екскурсіям.

Ось і чайна плантація, що вже дав багато чаю... Перед нами простягли рослини в арши

Збирають чайне листя

мені подають міцну ароматну каву без цукру й молока, крутий, але смачний хліб і молодий солоний сир „качкавал“.

— Коли відходить потяг на Зелений Мис?—питаю господаря кав'ярні.

— Не знайм,—коротко кидає він, та перекинувшись тут же кількома словами з місцевими відвідувачами, додає:—В дев'ять часів.

Пора йти... Треба сьогодні ж потрапити в Чакву.

Центральна частина Батума вже має цілком європейський вигляд. Переважають двоповерхові кам'яні будинки, скрізь бруки, та зелені на вулицях мало і лише подекуди красуються пальми.

Невеличкий чистенький вокзал Закавказької залізниці.

Потяг „дачний“... Вагони відкриті, як у нас влітку трамвайні причепки. Ось проїжджаємо повз марганцеві склади, ось кін-

Пров'ялене на сонці листя чаю згортають з бетонних майданчиків

заввишки, — яке розсариування для екскурсантів. Вони чекали чогось незвичайного, а насправді все виявилось таким простим.

Чайні рослини потребують м'яккого, вогкого клімату. Зайвина вогкості в ґрунті погано відбивається на культурі чаю, тому найкращі ґрунти для нього це легко проникальні пісчані, — але вогкість повітря потрібна особливо по весні.

Рослини цвітуть рано по весні невеличкими білими квітками. Де-які відміни чаю переносять до 10⁰ Ц морозу, звичайно нетривалого. І тому майже все наше чорноморське побережжя годиться для культури чаю, та все ж навіть Сочі не дуже добре для нього місце, переважно через весняні посухи. Район же Батума для нього цілком підходящий.

Насіння чаю посіває пізно в-осени і, між іншим, дуже погано зберігається.

Рано по весні його висівають, або просто в ґрунт, або на грядки, а звідси вже переносять розсаду в ґрунт.

Чайні плантації потребують пильного догляду за собою.

Різні види чаю, — квітковий, зелений і найпоширеніший сорт, чорний чай — все це лише різне листя чайних кущів.

Квітковий чай одержується з самого верхкового листя з пу-

Чайні кущі експлоатують звичайно 10 — 15 років, після чого вони старіють і робляться малопродуктивними. Тоді їх зрізують під самий корінь і на другий рік вони знова відростають.

У нас на Чакві виробляють лише чорний чай. Обробка його зводиться загалом ось до чого: зібране зелене листя розстиляють не товстим шаром на бетонній площадці, де воно майже годину пров'ялюється під сонцем.

Далі, чайне листя новинно прокиснути вже в приміщенні заводу, що також роблять кількома способами в залежності від устаткування заводу. Дальша фаза обробки — це сушіння чаю, або хвилями повітря, або швидким нагріванням за допомогою підігрітого повітря на окремих ситах.

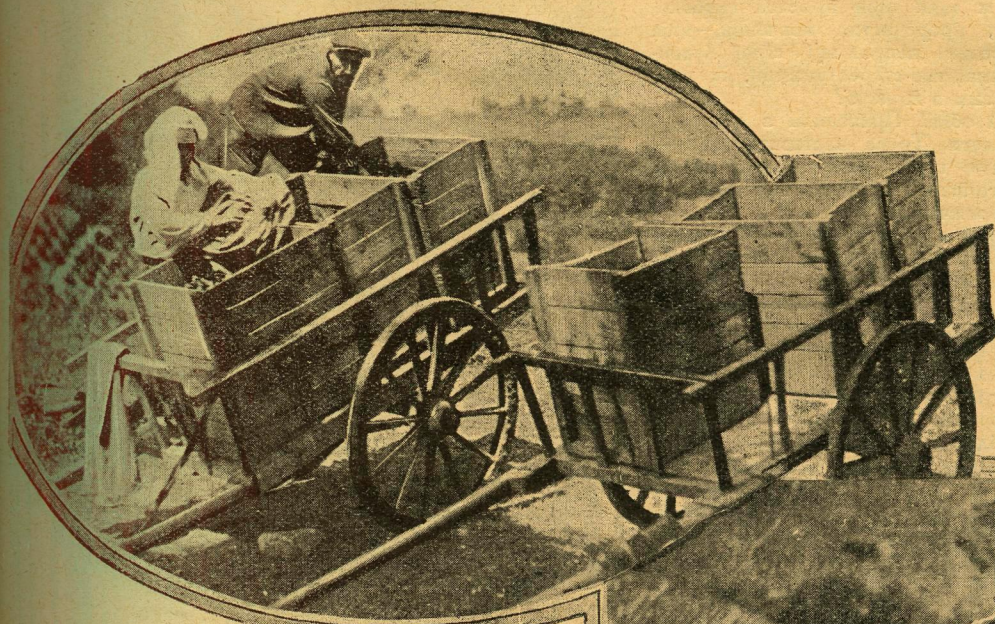
Зелений чай, у відміну від чорного, одержують в результаті швидкого діяння гарячої пари просто на пров'ялене листя, без попереднього процесу вигравання.

Вихід готового чаю з однієї десятини плантації досягає від 200 до 400 кілограм.

Коли взяти на увагу порівнюючи невеликий урожай чайного листя, силу праці для обробки самих кущів і збирання листя, а також значну дорожнечу робочих рук на Чорноморському по-

бережжі, то стають зрозумілими відносно високі ціни на чай. Все-ж культура чаю вийшла за межі чаквинських плантацій і місцеві плантатори доставляють у Чакву значну кількість сирого матеріалу.

Нині, коли весь хінський нарід завзято бореться за своє визволення від ярма англійського капіталу і мусить на час відірватися від своєї мирної праці, чайні плантації в Чакві набирають для нас особливої ваги, як один з пунктів, що постачає весь Союз таким поширеним у нас продуктом, що до цього часу доставлявся майже виключно з Хіни.

Зібраний в кошики чай швидко переносять до возиків, і перевозять його на завод

п'янками. Більші-ж листки, в залежності від їхньої дальшої обробки, дають зелений і чорний сорти чаю.

Зібраний чай по змозі швидко переносять в невеличких кошиках на возики. В них, також не затримуючи, приставляють листя на завод, бо всяке зайве пров'ялювання листя по-за заводом, на розпеченому денному повітрі, несприятливо відбивається на якості чаю.

Збирати чай починають з весни, коли окремі вітки дадуть 5 — 6 листків. Для чорного чаю збирають верхню половину листя, а долішні лишаяють на гілляці, щоб забезпечити дихання рослини.

Такий збір повторюють на протязі весни й літа 3 — 4 рази, при чім у Батумському районі другий збір вважається що до якості за найкращий.

ЧИТАЙТЕ В ЧЕРГОВОМУ № 28 „ВСЕСВІТА“

Курт Клебер — „Оповідання про другу Жанну“ (переклад з німецької)
 Всеукраїнська архітектурна виставка в Харкові — стаття Л. Кар-ської
 „Життя на воді“ — нарис про водяну станцію товариства порятуну на воді
 в Васищеві під Харковом

Оповідання **ДРУЗИ ДІТЕЙ** С. Пилипенка

ЗАГАЛЬНІ збори співробітників щойно розпочалися, але жовтозелена нудота вже оповивала все і всіх.

Ну яке діло Маркові до „Друзів Дітей“? Навіщо вони йому, коли шість щомісячних „червяків“ не дозволяють мріяти про нащадків і примушують інколи соромливо заглядати в вікна аптеки? Ну що там варнякає доповідач про новий гарний побут, коли не буде безпритульних ані на вулиці, ані в родині? Знав би, як відказував старий батько Марків, коли питали були із-звичайна: що новенького, що гарненького? Посміхався небіжчик: „багато нового й гарного, але гарне—не нове, а нове—не гарне“.

Еге-ж! Де там убачають той новий побут, било б його громовицею! Хіба в тім, що мусиш отут сидіти на нудному зібранні, громадські, бач, обов'язки справляти, коли й тіло й душа скніють у цьому задушливому повітрі канцелярії, прагнуть у міський парк, де мабуть уже шпацирує Манюся...

Ах, Манюся! Хіба можна порівняти це дивоглядне дівчатко з жінкою з Олесею? Хіба лоскотливі бесіди з цією маленькою чарівницею, повні насторожливих натяків, обірваних на нервовому півслові, повні ніби простих, але ж таки ніби простих глибоко-зворушливих фраз, красномовних, проречистих мовчанок,—хіба ці вечорові півгодинні бесіди, вкрадені наприкінці сірої буденної доби, можна порівняти з одноманітно-стереотипними, як канцелярська бібула обридлими діалогами з жінкою?

— Що загадаєш на завтрашній обід? Приходили з домкому, щоб платили за комунальні послуги. Треба наставити латку—черевики подерлись. Чогось болить голова, мабуть застудилась. Коли б прибавили платні хоч трішки, бо дуже вже сутужно доводиться. Знаєш, м'ясо знов подорожчало...

Тьху! Било б його громовицею—до чого ж це набридло! І ота давно знайома спідниця Олесина, що спід неї цурпалками пухленькі литки. І оті немодні дешеві блузки її, що під ними тремтливим ходором груди.. Та все, все—здивовано-наївні півкола високо зведених брів, і ясно-карі маленькі оченята, і капризно випнута спідня губа, і зухвало задертий угору кінчик носа. Таке все притерте, до найменшої цяточки відоме, обдивлене, обмацане, в свій час обціловане—і не дивився би!

А оце недавно Олеся в цю саму установу за діловодку стала. Добре, що ще в іншому відділі, де раніше трохи починають працю і пізніше її кінчають, а то ще й разом ходити довелось б.

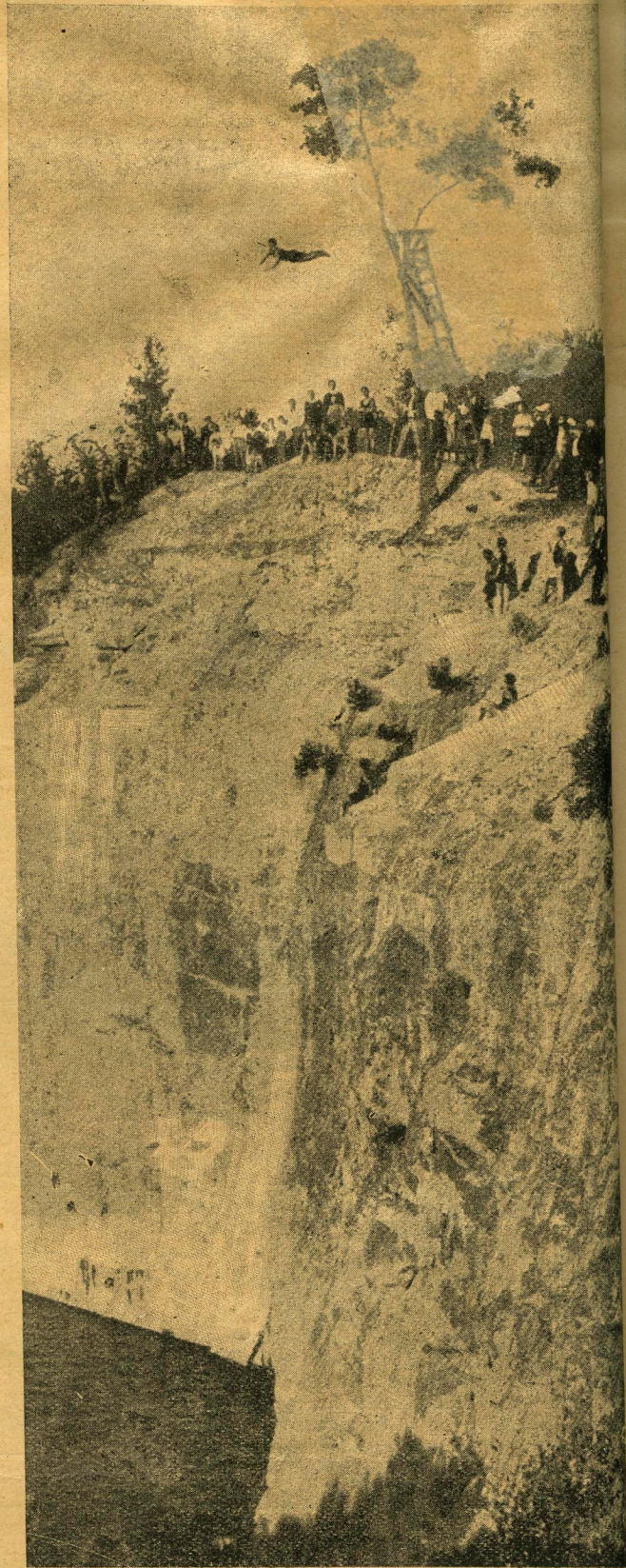
Годі вже цього щастя і вдома, било б його громовицею!

Марко зісно глянув навкруги, на погорблені постаті співробітників, що безладно посідали, де хто трапив, і мовчки понуро слухали доповідь. У кожного мабуть свої думки, свої турботи, безкрайні, як книги вхідних і вихідних паперів, такі ж сухі й нецікаві. Задуха, гнітюча задуха і тут і у всьому житті. Кому тут потрібні ті „Друзі Дітей“, коли ми всі вороги дітей, зайвого тягару, недосяжної мрії?

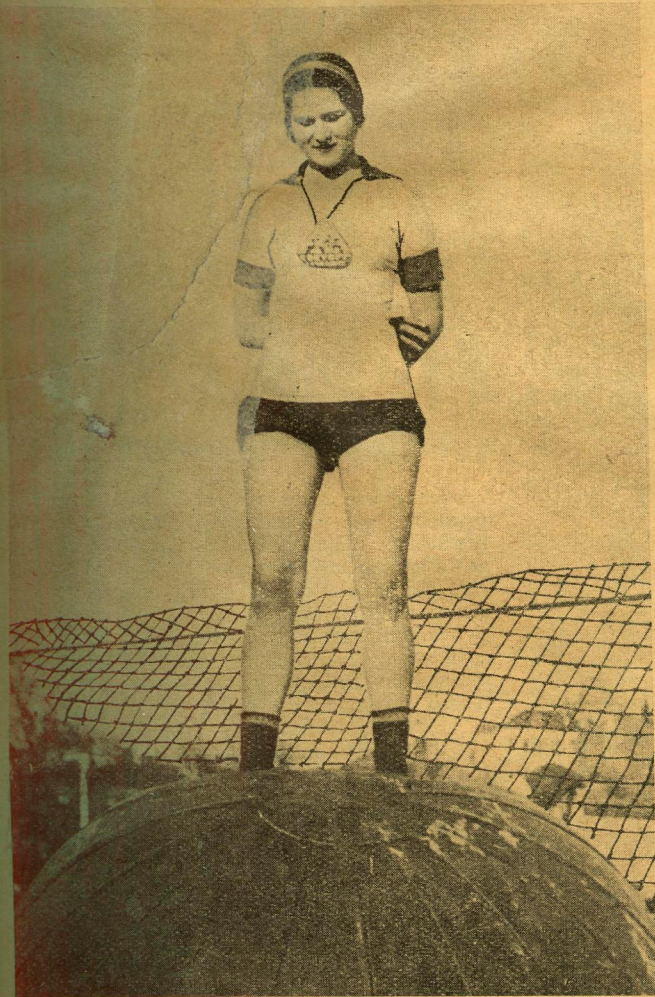
Тоскний погляд Марків на мить спинився на кругленькій жіночій постаті в протилежному кінці залі, що мало не одна з усіх присутніх з неприхованим захопленням дивилась на доповідача. Він говорив шаблонні залязовані слова, виголошував гасла, що їх, як написи на трамвайних квитках ніхто не читає, як тріскотіння друкарської машинки в канцелярії—вже ніхто

Український санаторій „Червона Зірка“ для інвалідів війни в Ялті

Карколомний спорт у Німеччині: завзятий спортсмен плигає в воду з дерева над височенною кручею

Відкриття літнього сезону в Москві. Стадіон профсоюзної ради радянських та торговельних службовців. На фотографії фізкультурниці на м'ячі пушболу

не чув. Але в нього був молодий, дзвоном невичерпаної життєвої снаги налятий і разом із тим едвобний, ласковитий голос. Попід легким літнім костюмом опуклились лінії дужих пружистих ніг, мускулястих грудей, широких плечей. А очі, звичайні очі здорової, самовпевненої і самодоволеної від здоров'я свого людини, побіденно-бадьоро оглядали аудиторію і деколи ласкаво-привітно світили кругленькій жінці, що мало не втопала тоді в них.

— Хіба ж можна порівняти до цього файного легень, як кажуть зазбручівці, мого одороблюватого чоловіка з м'якеньким черевцем, з безсилим як друкарська стьожка руками, нездатними як слід обняти, притиснути, щоб м'ясно стало в середині і гаряче грудям? Хіба не гидко дивитися на чоловікові каламарки-очі, що безглуздо чорніють на сірому, мов пилом присипаному обличчі. Так—колись вони були любі і в їхніх чорних безоднях так радісно було відшукувати своє власне личко, потім усе ближче і ближче—лише свої очі, щоб зрештою впізнати в теплі обійми, потонути в солодкому екстазі і вже не бачити нічого.

Було... А тепер?

Ні, краще вийти звідси, пождати там, у міському парку на бічній алеї, де вертатиме додому юнак-доповідач. Сказати йому, що вона далі так не може, що вона теж іще молода й здорова, що... Він знає, він втямить—не дурно так часто спиняє свій погляд на ній. Вирішено. Ось двері, сходи, двері надвірні. Яка полегкість! Як м'яко цілує розпалені плечі вітрець. Як наливаються м'язи в напруженому чеканні.

Він швидко кінчить свою доповідь про „Друзів Дітей“. Друзі дітей... Хай будуть і діти, коли в

кохання... Але чому: коли плід—облітають пелюстки квітів? Невже це завжди? В мене облетіли вони і без плоду. Може саме тому? Тихше, тихше серце, чого тобі треба?

Затихла. Чекає.

— А било б його громовицею! Годі з тими дружніми обов'язками. Хай піклуються дітьми, мов бухгалтер вірним балансом. Я звезду свій баланс сьогодні інакше.

Марко рішуче підвівся. Двері, сходи, двері надвірні. Вже сповоночило. Тісними парами туди й сюди прохажі. „Під ручку“. Бідні звірі—вони не знають насолоди ходити з коханою історією „під ручку“. Ба ні! Чи бачили ви з вікон вагону, як на пасовиську побіля залізничі мовчки стоять коні, поклавши навхрест голови одне одному на шию. Іншої ласки їм не дозволяє прида, а клята людина розділила їх дишлом і посторонками. Знов—ба-ні! І людей розділяє шлюбне дишло. Як мене з Олесею... Біжиш поплич у безвість під батогами долі, з посторонками різних обов'язків. І не сила примкнутися близько, оповистися ніжно шию попличниці...

Манюся—це інше. Манюся вільна, і я до неї вільний. Ось там у парку... Вже скоро..

Густа алея тісних дерев темним коридором поглинула Марка. Тут управо, тут іще раз управо—і буде укохана лавочка під рясним бузковим кущем. Традиційним бузковим кущем, де соловейко і місяць. Але що поробиш, коли гарне—не нове, а нове—не гарне—знов згадує Марко батькові слова.

Не під електричним таки лихтарем призначати любовні побачення.

Марко ще здаля помітив білу постать на умовленому місці. Люба Манюся—чекає! Зайти здаду, споза бузка, закрити долонями милі оченята—чи знає? Заспокоїти в ніжних обіймах, коли заякаться. Крок, іще тихий, обережний крок—і мов крилами птаха до знайомої кучерявої голівки. Зміненим ласковито-едвобним голосом протяжно:

— Люб-лю!

Забилось у радісному тремтінні жіноче тіло, закинулась пристрасно назад голова, пожадливими вустам шукаючи вуст милого і злилися дві постаті... ну на що говорити—в чому? В нашій сентиментальній історії досить нагадати про традиційний бузок, що вмів переховувати і не такі іще тайни.

А як не хочемо ми персоніфікувати рослини—тим більше маємо право сказати, що ніколи він, той бузок, не викриє дальшої розмови, що була за тим поцілунком.

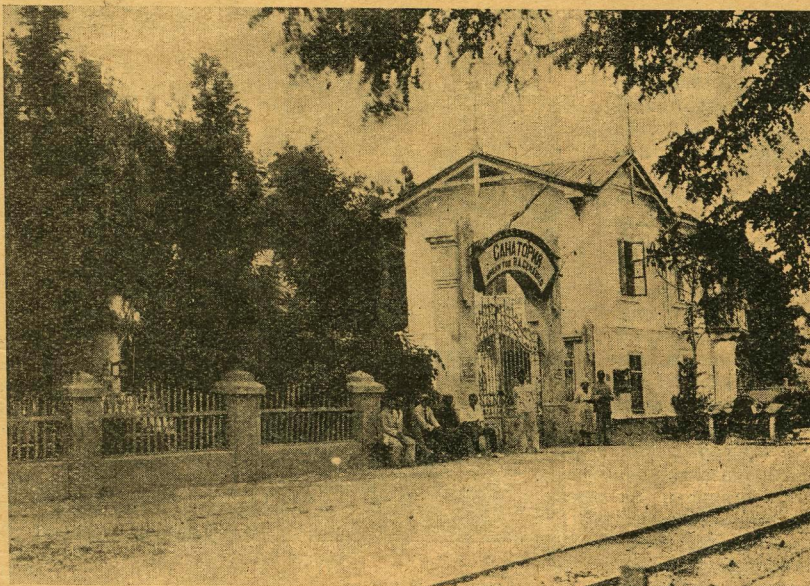
— Олеса—здивовано-переляканий погляд, схований у темряві парку. Адже жінка мусіла бути там на зібранні...

— Марко! Це... це ти прийшов? Ти любиш? Ти сказав, що мене любиш?—розгублено, непевно-радісно.

— Люблю, авже ж люблю, Олеса. Ти ж бачиш...

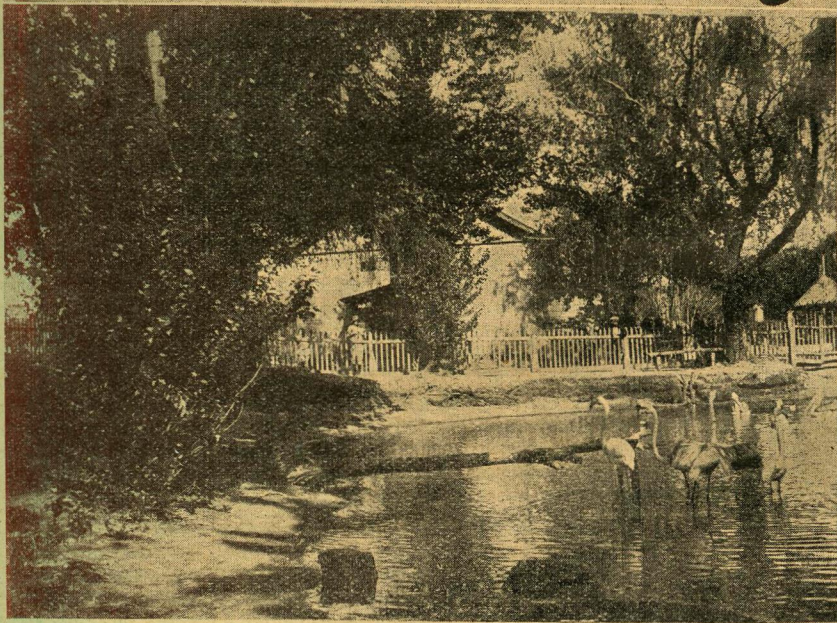
— Бачу, милий, вірю, хочу...

Я не знаю і ви, мабуть, не знаєте, скільки широти було тоді в мох героїв, але я напевно знаю, що з того часу вони були гарними членами товариства „Друзів Дітей“.

Одеса. Санаторій ім. тов. Семашка—„Аркадія“

В ГОСТЯХ у ЗВІРІВ

Нарис Павла Кельвера

ВИ ЩЕ НЕ ВСТИГЛИ увійти до саду, а вам вже треба стати до черги — безумовно треба побачити „жахливого нільського крокодила“ (від голови до хвоста п'ять сажнів, від хвоста до голови-чотири). І коли-ви як слід упеклися на сонці і вас нарешті впускають до акваріуму, то ви бачите, що цього крокодила поки що треба міряти не сажнями, а вершками. Розмір його ні в якому разі не відповідає черзі—він ще не крокодил, а крокодилонок і вм'щається в невеликій клітці разом з флегматичною черепахою.

Як і завжди величезний натовп коло малп. Людям особливо подобаються ці чоловікоподібні тварини, що так весело грають у своєму вольєрі—дзвонять у невеликий дзвоник, стрибають по гілках—а головне беруть їжу передніми руками, гризуть соняшник і ловлять одне одному блощиць. Ось де можна було б розгорнути широку анти-релігійну агітацію і прикладом довести походження людини.

Меню цих „маленьких людей“ досить різноманітне і не гірше від справжнього людського: соняшник, молоко, морква, рис, яблука, хліб і чай в молоком і цукром.

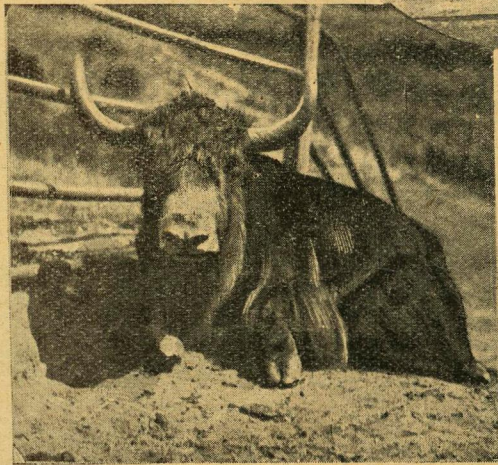
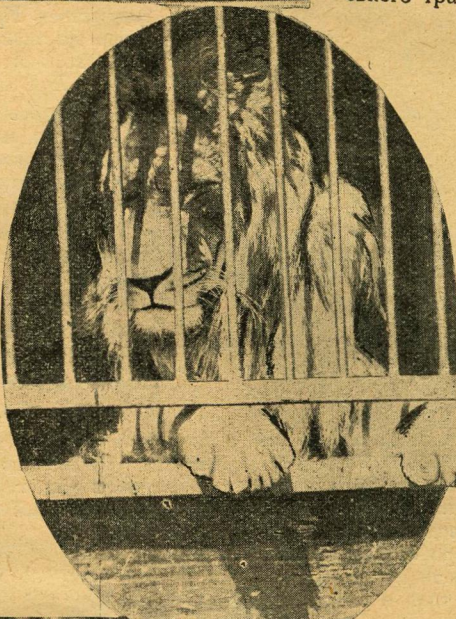
Проте, останній час малпам приходить скрутно, бо їх ближчі сусіди—білі ведмеді і слон теж притягають до себе увагу публіки.

Білі ведмеді, хоч далеко прибули до нас, але це не закордонні, якісь там grenландські гості—їх привезено з Владивостоку. В своєму басейні вони почувують себе дуже гарно і не можна сказати, щоб вони сумували за Крижаним океаном. Вони не такі вередливі гастрономи як малпи і вдовольняються з продукції Азриби. Але коли ви схочете похачувати їх сухарем, або іншим „делікатесом“—то не відмовляться. Слонові вже гірше. Хоч йому тільки п'ять років і він ще сказати маленьке

слонення, але невелика загорожа і „власний“ будинок ані трохи не нагадують пишних індійських лісів. Увесь день він товчється на своїй житлоплощі і знищує сій „дитячий“ раціон. Ну, що за раціон 10 фунтів моркви, та два фунти висівок, та ще два хліба, та сіна чотири фунти, а в додаток ще 10 відер води. Що ж буде коли він зросте? Харкову доведеться збільшити міський бюджет, щоб прохарчувати цього індійського трактора.

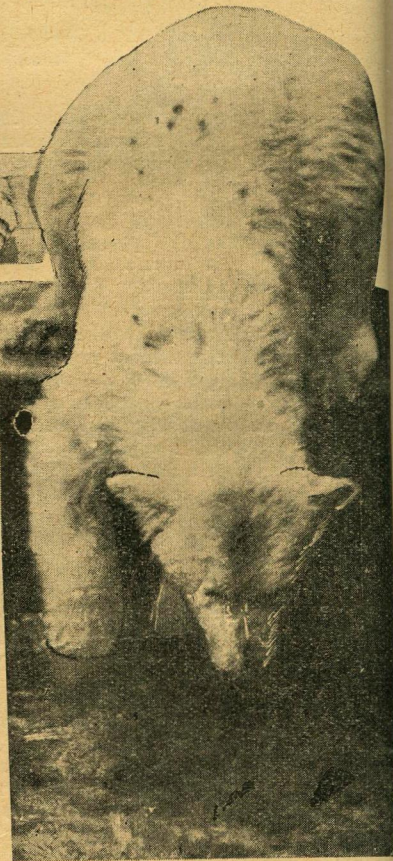
Не раджу вам дратувати його. Слон тварина гнівлива і може висякаться вам у обличчя. Така доля спіткала одного достойного дідка, що показав слонові булку, а потім сховав її в кешеню.

Ліворуч од малп містяться хижакі,—їм в саду найгірше. В проєкті—знищити кліткову систему

Буйвол, лев та білий ведмідь
В горі ліворуч—фламінго на ставку в зоосаду

і дати звірям оточення подібне до природнього. Доки ж тісні клітки, де звикли до волі звірям лишастись тільки спати. Лев, львиця, леви, що народилися рік тому, леопарди, ведмеді—всі сплять. Їх скучо, але ж і за ґратами вражає лінива грація львиці, спокійна величність лева (а часом—коли він спить на спині, чотири лапи до гори, він такий симпатичний, справжній хатній кіт), гнучкість і розкішне хутро леопарді

обличчя липкою слиною тримає з мешканцями саду на шанобливій гуляє старожитє сад — звичайний свійський осел. Він сумує, бо компанія йому не підходить.

Я б і не згадав про осла, коли б мене не вразив випадок надзвичайної „зоологічної“ неосвідченості: одна з відвідувачок саду запитала другу, показуючи на осла: „що це за тварина?“ І буде дуже здивована, довідавшись, що це осел. Та і взагалі неосвідченість публіки досягає апогея. Спробуйте запитати „зоологічним питанням“ не старого, а й молодого відвідувача, що здавалось би повинен був знати основи зоології з курсу трудової школи, він зразу завертється і зникне.

На краю саду за вольєром малп є невеликий, але дуже цікавий будинок — там гості з далеких країн: Південної Америки, Африки і навіть Австралії. Тріскотить лісом своїх голок африканський їжак-дикообраз, а голки такі, що їх не гріх використати для дослідів То-Рама. Грають одна з одною американські носухи (ось в кого ім'я цілком точно передає вигляд) — вони дуже цікаві і не зважаючи на довгий ніс — навіть граціозні.

В двох ставках плавають і купуються крилаті любители води: довгоногої фламінго, поважні пелікани, величаві лебеді, швидкі чайки, баклани, гуски, качки...

А бурих ведмедів відвідувачі майже не бояться — один герой відважився навіть погладити „Мишці“ лапу з вершковими пазурями.

У левів збільшення родини — народилось левеня. Тому ж, що матуся не має настрою голувати своє немовля, обов'язки ці доручено двом сукам, що по черзі кормлять його. Нащадок „царя звірів“ цілком мирно живе з невеликими цуценятами і пильно ссе свою кормилицю.

Взагалі зараз багато в саду народилось молодняка: ягнята, білі миші, кози різних порід. Де тільки є шлюбні пари, там і памолодь.

Довгі ряди паристокопитих — від європейського оленя до африканської антилопи і південно-американської лами. Тут і представники вимерлих порід — велетень зубро-бізон, що його можна знайти тільки в заказнику Асканія-Нова. Поважно гуляє індійський як і довге руно його, що досягає землі, нагадує попівську рясу. Верблюди мають непривабливий вигляд, зараз в них час линання і вовна пелехами висить на їх недоладній тілі.

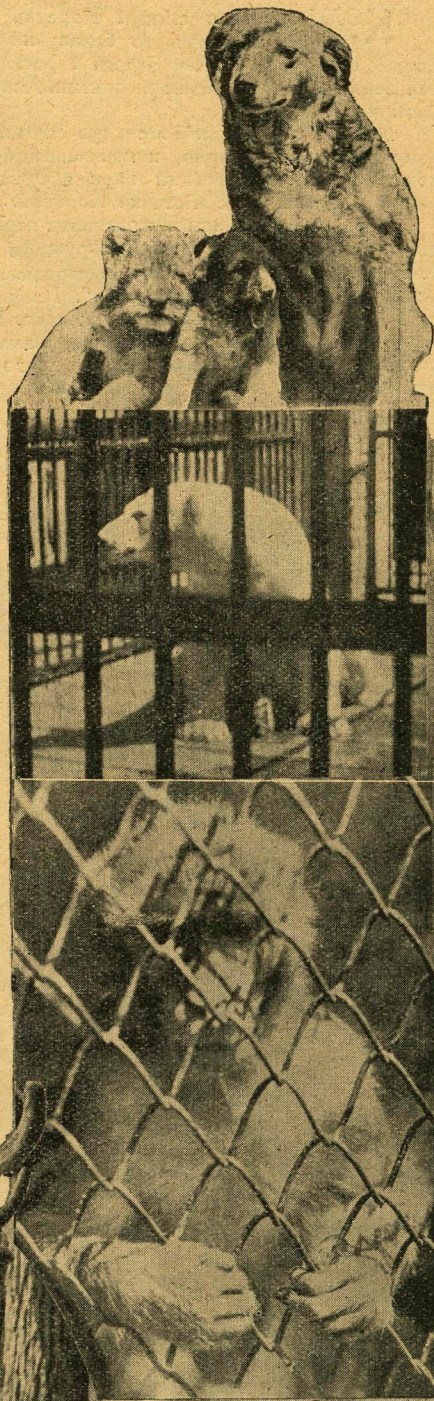
Ніхто з публіки не відважується дратувати їх. Неслава їх як найкращих спеціалістів обліпити вам все любителів пофамільярничати відсталі. Серед баранів і овець

Коли кожна мати або батько може прочитати своїй дитині що написано на таблиці коло звірячої клітки, то біля ставків у батьків і руки опускаються: ну як ви відрізните розового пел кана від руанської качки, коли на одному дереві набито з десяток таблиць, а птиці, як на гріх не бажають сидіти під своєю назвою. Повісити б їм всім номерки як нічним сторожам — тоді б можна вщепити зоологію „в широкі народні маси“.

А скільки там ще є різної суходольної птиці, скільки різних тварин, і звіренят, цього не перелічити. Не дарма короткий перелік тварин, що його видано садом, складає книжку з 15 сторінок.

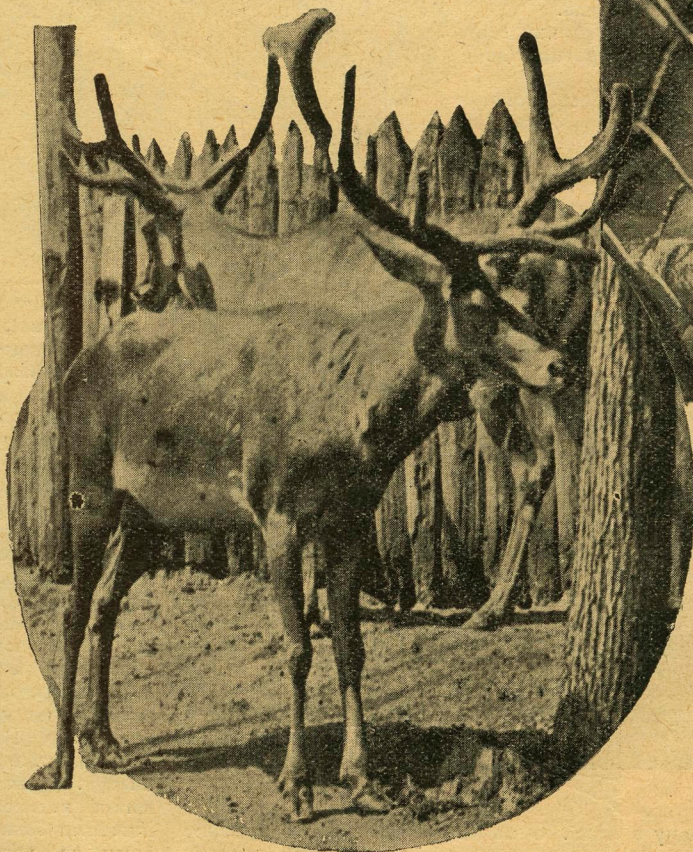
Велике господарство Зоосад. Кожна тварина вимагає уваги до своїх потреб, кожному звіреняті належить своє меню, а насаперед повсякчасно стоїть питання про „асортимент“.

Вже багато писали про нових звірів, що їх має одержати сад

Вгорі — дружба левеняти з бобою, нижче — білий ведмідь і малпа

Вгорі ліворуч — гірський орел

Північні олені

з-за кордону та від наших азійських експедицій. А щоб поповнити колекцію українських водних птахів, сад — лише скінчиться період гніздування — висилає свою експедицію.

Керовникам саду не доводиться скаржитись на неувагу публіки — біля каси в неділю завжди черга, та й у середині потісно, — не зважаючи на імперіалістичне розширення території саду.

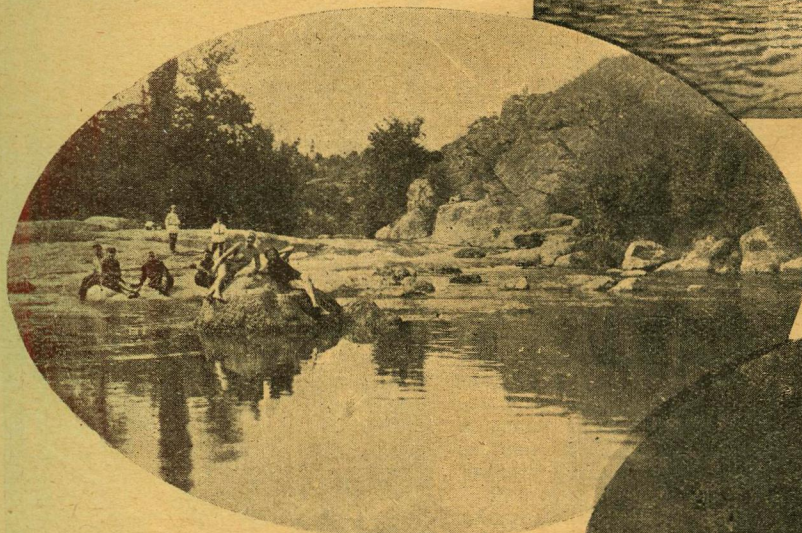
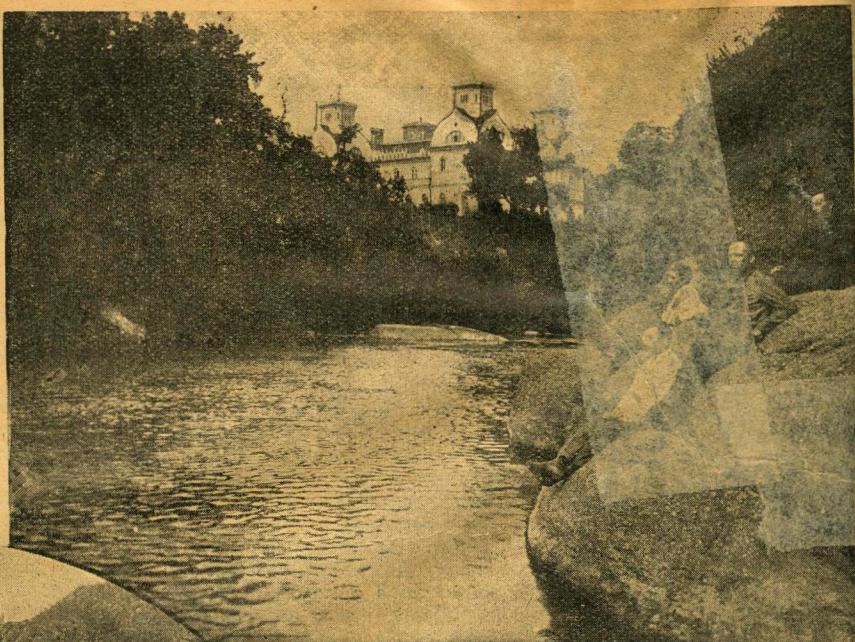
ШВАЙЦАРІЯ В КОРСУНІ

Нарис Сем. Найдена

КОЛИ їхати із станції Корсунь до містечка Корсунь, то балакучий візник покаже вам рукою обабіч дороги і розкаже, що вся земля навкруги належала княгині Лопухиній-Демидовій.

Князівськими були й ліси, що синіми островами полягали на обрії, князівськими були заводи, великий корсунський парк з чудовим палацом і, навіть, саме містечко Корсунь.

Корсунь волею адміністративних перерозподілів на де який час став був Окружним містом. Але незабаром, як прийнято висловлюватись— „повернувся до первісного стану“. І зараз Корсунь—тихе, звичайне південне містечко. І як би не парк і палац, то про Корсунь мало хто й згадував-би. А так про Корсунь довго згадує кожен, хто хоть кілька днів побуде в чудовому

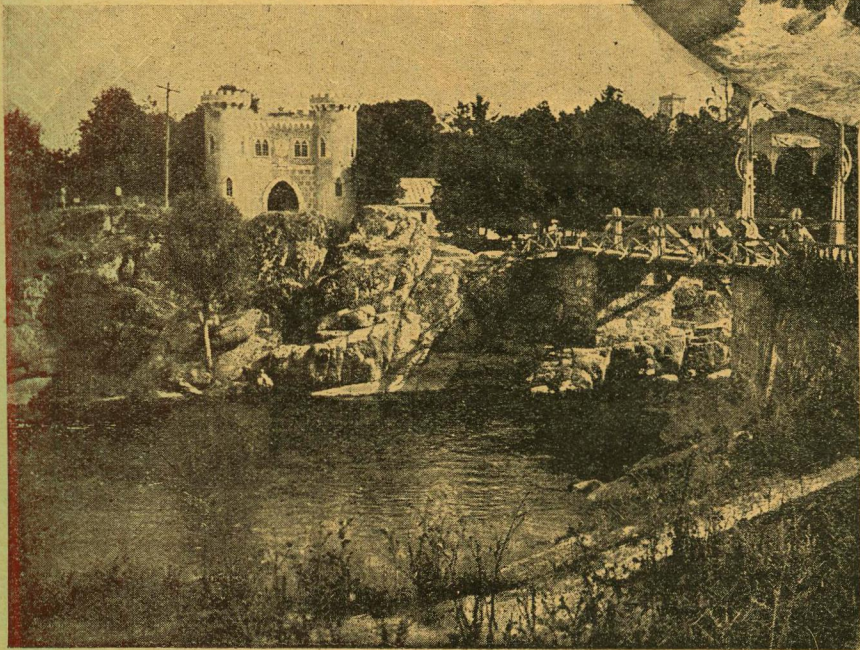
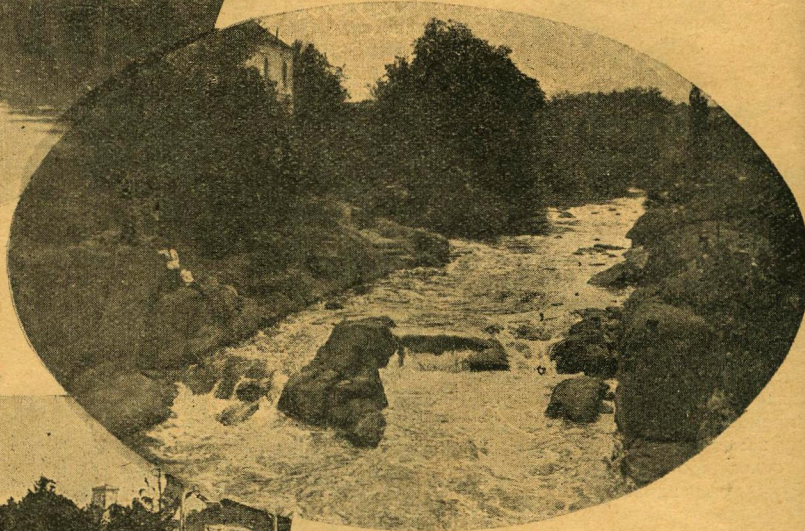
парку і побачить усі ті надзвичайні природні красоти і величну архітектуру тутешніх будівель.

Величезний парк на 76 десятин розкинувся на островах, що утворила річка Рось, розподілившись тут на вісім рукавів.

Цей парк надзвичайної краси. Тут Рось кипить

і шумить у кам'яних порогах. Тут величезні кам'яні скелі вкриті густими майже непролазними рослинами. Гори з прекрасними краєвидами. Затишні долини з печерами. Вісячий місток над тихим рукавом Росі, несподіваний, ніби кимось закинтий величезний камінь...

Недаремне називають цей куток—Швайцарією.

Картину доповнюють надзвичайної архітектури будівлі, що так пасують дивній природі. Перед входом у парк величезна середньовічна брама дивиться своїми зубцями і вражає монументальною величністю. Брама дає настрій. І здається, що в напівтемних закинутих алеях старого парку сховалась епоха жорстокого середньовіччя...

Ще більше вражає палац—величезний розміром, в химерному мавританському стилі. Сімдесят кімнат палацу носять в собі сліди старих часів, сліди життя, що його могли оздоблювати нечуваною розкішшю даремні кріпацькі руки. І палацові і паркові багато років. Ще за цариці Катерини вся ця чудова природньою красою місцевість попала в подарунок графові Понятівському, а потім перейшла до князів Лопухиних-Демидових.

Будував усі будівлі знаменитий італійський архітектор Растреллі. Старожили корсунські ще пам'ятають розкішне життя князівського палацу. Переплетене легендами і ненавистю встав життя вельможного панства. Під музику із пишними бенкетами жили графи і князі. Та додають до цього старожили, що за паладом стогнали голодні кріпаки і не одного кріпака

Вгорі—вигляд Корсунського палацу з Росі. В овалах—ліворуч пляж будинку відпочинку залізничників, що зараз міститься в палаці, праворуч пороги на Росі. Внизу—в'їзд до парку

катували панські наймити на князівських стайнях. Не одна чорнобрива корсунська дівчина-красуня, після панських ласк, повідала річці Росі свою безталанну долю. Не один парубок стиснувши кулаки дивився на ненависний йому палац...

Широкою славою користувався за свої красоти корсунський парк з палацом. Навідували його навіть такі „гості“, як от цар Олександр II, цариця Марія Федорівна. Гостювали тут Бобринські, кат Століпін та інші. Марка палацу, як бачите, колись стояла високо.

Минали роки... З революцією затихли в палаці музики князівської оркестри. Не стало чути французької добірної мови, зникли ліvre і локатів і їхні мягкі пантофлі. Побували тут військові штаби. Походили по князівських паркетах втомлені походами червоноармійці. Мимохідь пройшлися по пишних кімнатах молоді поспішливі комісари.

Підійшов голод. Не до палаців було. І жоретка рука часу почала провадити своє руйнацьке господарювання в палаці.

Та перемогла червона країна і війну і голод. І взялися за палац і парк—бо краса, ж, якої рідко можна побачити.

З 1923 року починає провадитись ремонт і відбудова палацу. На сучасне, палац відремонтовано цілком.

Останній господар корсунського палацу, Дорстрахаса Південно-Західних залізниць разом із спілкою залізничників перевели великий ремонт палацу і всіх господарських будівель і пристосували його до будинку відпочинку залізничників.

Нові хазяїни, що прибули на зміну „високому суспільству“, що перебувало тут колись—робітники і службовці-залізничники в кількості 250 чоловік—почувають себе в князівському палаці як найкраще. Зовсім не додержуючись старого етикета ходять напів голі з мусяжовими, засмаглими тілами й пругкими м'язами. Весь день з парку чути веселі пісні, регіт, гомін товариських бесід.

Так пролетаріят в палаці розкоші для десятка виродків—князів зумів зробити корисну кузню здоров'я для тисяч робітників і службовців.

Коли ремонтували всі будівлі, то вирішили для історії схоронити на брамі щит з гербом князів Лопухиних-Демидових. Нехай, мовляв, висить князівський герб, колишні ганебні часи нагадає. Крім герба, залишилась біля палацу ще одна річ, що гідна музею і схоронення, як зразок панських примх, князівського нахабства. Це муровий нагробок... песика „Мізі“. На надгробку напис. Французькою мовою, золотими літерами говорить цей напис—що песик „Мізі“—то був: найкращий, самий найвірніший товариш княгині Лопухинової-Демидової...

Нові люде з мусяжовими тілами і пругкими м'язами з усмішкою дивляться на нагробок, хитають головами і легко всміхаються. Лише всміхаються. Бо—песики Мізі, князі, роскішне вельможне життя—це все таке далеке, таке забуте, що варто лише легкої усмішки...

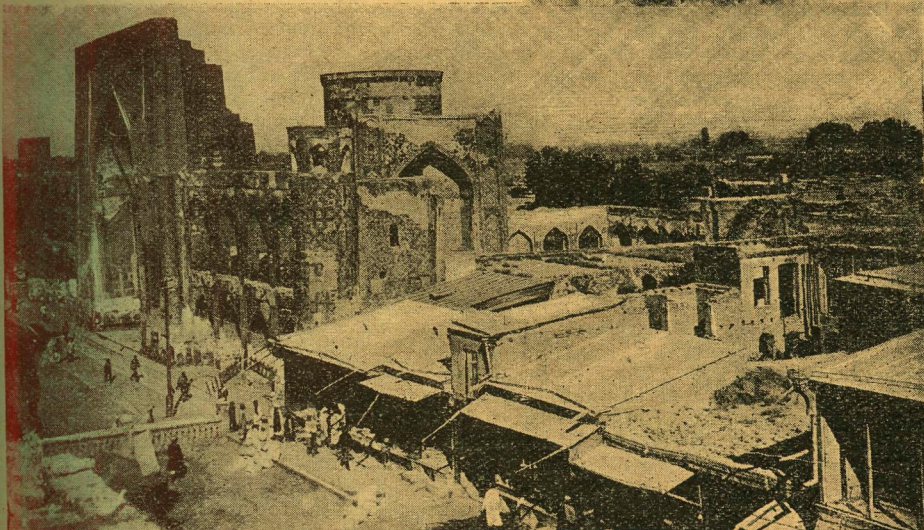

РАДЯНСЬКИЙ СХІД

Самарканд (Узбекистанська Соціалістична Радянська Респ.). Базар на майдані Регі-Стан під час свята Рамазана. Ліворуч—старовинний мечет „Мірза-Улук-Бек“, збудований на початку XV ст. Праворуч—багато позолочений мечет „Тіля-Кари“. Збудував його емір Еланк-Бохур на початку XVII ст. після походу на Карасан

Торгівля перепелами на вулицях Бухари (Узбекистанська СРР). Серед населення Середньої Азії—найцікавіше видовище—бої перепелячі

Загальний вигляд на майдан „Регі-Стан“ у Самарканді разом з мечетом „Тіля-Кари“

Живі карти—нова гра американських банкірів на пляжі

РОЗВАГИ РОКФЕЛЛЕРІВ

Стаття А. Турського

АМЕРИКА фіксується в нашій уяві здебільшого як країна Едісонів, Рокфеллерів та Фордів. Все, що поза цим—це неамериканське. Причина такої односторонньої уяви про країну Колумба в тому, що вона складається здебільшого під впливом коротких газетних заміток про „вражіння з Америки“. Автори їх, захоплені зовнішнім блиском могутньої техніки та величезних міст із їхнім кипучим життям, і не помічають того, що за цими кулісами знаходяться мільйони трудящого люду, що з останніх сил борються за своє існування, продає свою силу капіталістам за насущного долара і цим зводить на нівець усю різницю між Америкою та іншими буржуазними країнами.

Вже з більшою дозою об'єктивності можна судити про Америку на підставі творів американських революційних письменників, у першу чергу Сінклера. Тут уже різко розмежовуються два світи, що ведуть між собою безнастанну жорстоку боротьбу, дві класи, що грізно стоять проти себе, захищаючи свої діаметрально протилежні інтереси: класу пролетаріату, продуцента матеріальних цінностей, що прагне до соціалістичного розподілу їх, та класу капіталістів, що на цих цінностях наживається. Перша з них росте й розвивається, об'єднуючись в союзи та союзи союзів, а друга зменшується коштом концентрації капіталів та вироджується, дегенерується. Отже вся країна виглядає немов велетенський камашник, зложений з безлічі трудових комах та купки трупнів-дармоїдів, що живляться соками трудових комах.

В дійсності так воно і є. Багатоміліонна армія робітників Америки, працюючи з ранку до вечора і з вечора до ранку, засипає весь світ фабрикатами. Профільтрувавшись через глибоченні кишені капіталістів ці фабрикати залишають у них грубий шар золотого піску, що перечеканюється на долари і йде на засолодження „гіркого життя“ Рокфеллерів.

Добути долара не легко. Треба придумувати найхитріші способи, як його витиснути з мускульної сили робітника. І американський капіталіст на ці штуки майстер—згадати хоча б славновісну систему Форда. Не зумів він у цьому видержати конкуренції з іншими капіталістами, то весь апарат для вико-

чування доларів попадає в руки спритнішого дільця.

Дальша боротьба за долара ведеться по банках і на біржах, що з ранку до ночі кишає капіталістами, немов комашнею над падлом. Тут повністю застосовується славетне американське прислів'я Time is money (час це гроші); одна секунда може подвоїти мільйони капіталіста або ж звести його на жебрака. Все залежить від хисту використати влучний момент, щоб облутати свого супротивника. Але тут здебільшого йде найжорстокіша боротьба за долара не тому, що його капіталістові потрібно, а через те, що в нього є якась манія збільшувати свої капітали. Отже біржова гра—це одна з найважливіших розваг американських банкірів, що разом з тим дає величезні кошти ще й для інших розваг.

Звичайні розваги американському капіталістові вже набридли. Як що він іде в театр, де виступає відомий у всьому світі співець, чи музик, то тільки через те, щоб поглянути на людину, що бере 100.000 доларів за виступ. З театральних вистав може мати успіх хіба тільки легенька оперетка,—трагедія чи навіть драма засуджена на неминучий провал. Дуже приємно американському капіталістові після бурхливого „трудоного дня“ відпочити яку годинку, вперши очі в екран „кінобойовика“ продукції Голлівуда, пересиченого карколомними трюками та напружливими ситуаціями, але обов'язково з щасливим кінцем: сміливий герой стискає врятовану героїню в жагучому поцілункові.

Та все це розваги нижчого сорту. Справжня розвага повинна бути дорога і найголовніше—оригінальна. І хіба не оригінально збивати м'ячик гольфа не просто з землі, як це зви-

Повна мініатюрна радіоустановка на підв'язці

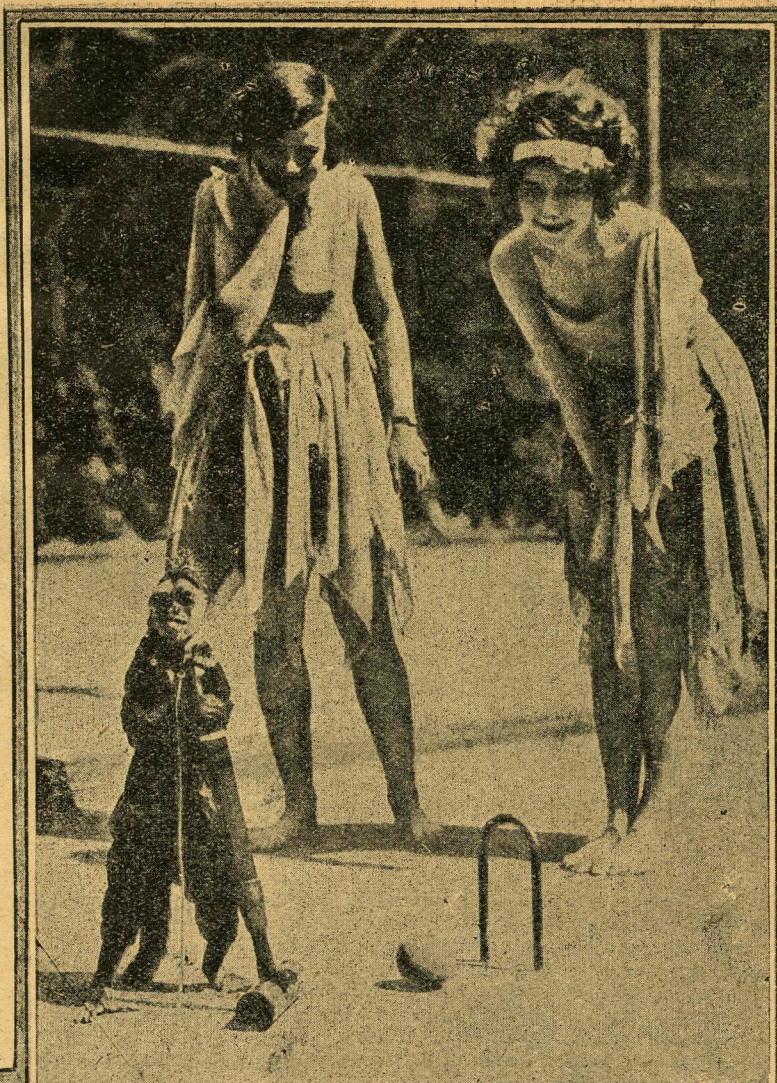
чайно водиться: а з голови слона; маленьке схиблення молотка і розлютована тварина накидається на сміливого грача. Тут зовсім невинна гра прибирає форми гри зі смертю. Або живі карти на пляжі,—дарма що для задоволення одної особи тут служить за «карти» десяток людей. Аджеж це в дусі капіталізму.

Не менш оригінальний, хоч трохи дешевший, як що перевести на долари, це «маратонський танок», що може чітнутися без перерви по декілька і навіть кідьканадцять годин. Неорідко жертва такого танку, зомлівши, попадає в карету швидкої допомоги. Набридані до м'язів Волл-стріту двоногі партнери — і ось вони, амінують їх четвероногими: вивчають малпу грати в «рокет» і розважаються з нею цілими днями. І це діється в країні, де закон Дарвіна не має сили і де «людина не походить від маля»!

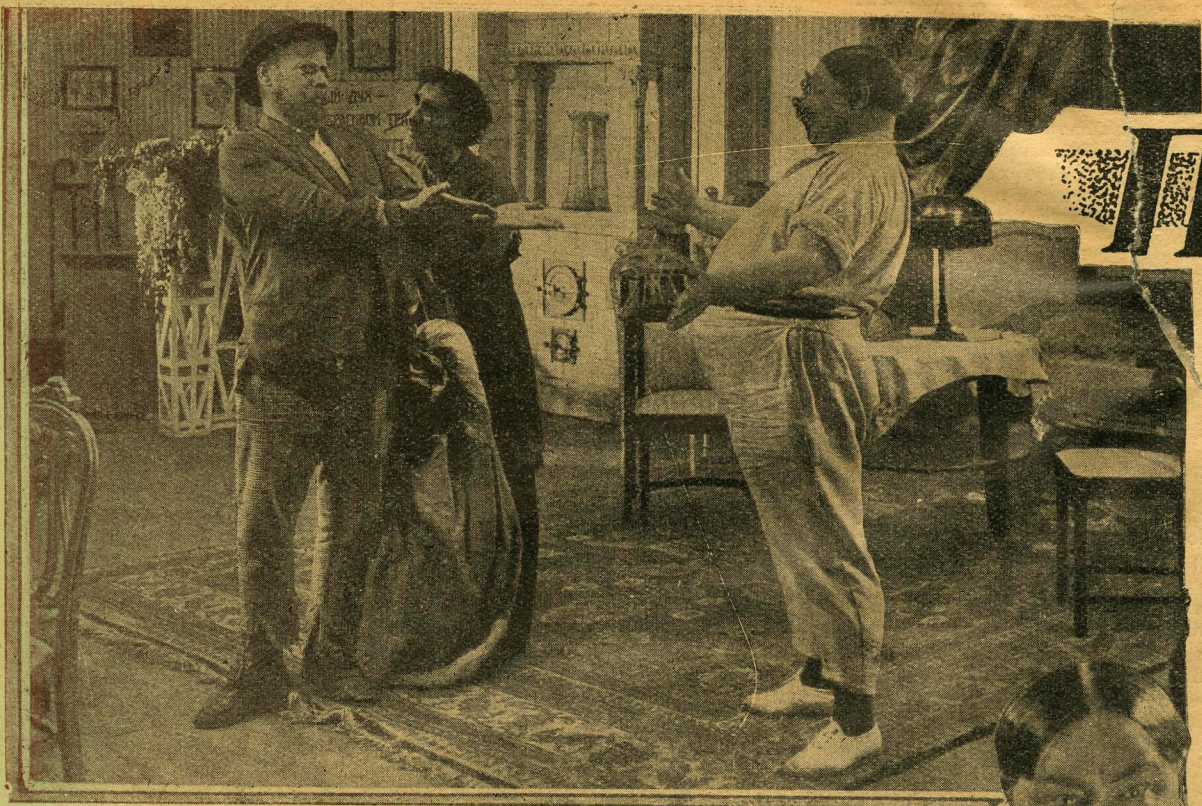
А скільки всяких фокусів викидають ці ж самі дами з радіом. Воно набридло вже в своїй простій формі, і ось маленькі радіоприймачі тичуть, де тільки можуть: то його втикають у формі гребінця в волосся, то носять амулетом на шиї, і нарешті (останній крик моди!) начіпляють на підв'язки вище колін. Тут винахідність переросла геній Едісона.

Американська буржуазія розважається. А в цей час мільйони робітників напружують останні сили, щоб з одного боку доставити їй кошти для розваг, а з другого—щоб забезпечити себе і свою родину від голоду та холоду, від нужди та злиднів.

З ранку до ночі розважається американський крез. А ввечері, коли натомлений цілоденною працею робітник іде на короткий відпочинок, щоб з досвітніми гудками знова стати до праці,—він виїздить на свою затишну вілу. Яхтами, автомобілями й аеропланами злітаються сюди такі ж круки, як і він, і до самого ранку ллється вино та віскі, що могутнім струмком проривається через параграфи «сухого закону», йде «маратонський» фокстрот та гремить могутній оркестр, що заглушує стогін робочого люду.

Для більшої оригінальності м'ячик гольфа вбивають в голови слона. Вгорі—малпа, вивчена бути партнером у грі

Нарис Г. Р.

З ПЕРШИХ ЖЕ слів маленька, може й не вельми цікава довідка: на кожному порядному сукні є ворси. Щоб зробити цей ворс на сукні, його довго і старанно труть спеціальними шишками.

До цього можна додати ще той, всім, маємо надію, відомий факт, що шишки ростуть на дереві, а в Никитинському парку в Криму є багато таких дерев. Цей факт навряд чи можна спростувати, бо хіба звався-б Никитинський парк парком, коли б у ньому не росли дерева?

І от хазяїнові Допкінса, власникові багатьох мануфактурних фабрик

в Америці, потрібні були ці шишки до зарізу.

Допкінс був слухняний службовець, а тому без довгих балачок і без довгих го-тувань, забравши з собою укохану містріс Допкінс і містера Джима, єдиного сина свого, з наказу хазяїна вирушив у таємничу країну людоджерів-більшовиків закуповувати ці самі шишки.

В потягу, що йшов до Криму, їхало три сорти пасажирів: у вагоні міжнародніх сполучень куняла поважна родина Допкінсів, у чесному

радянському жорсткому вагоні, при-
туливши носа до вікна мріяв про красу
Крима і про футбол піонер Мишко
Забойчиків, а на буфері, не без деяких
претензій на комфорт, мостився Сенька
Боржомець, що їхав амізати з свого
тіла бруд міських асфальтових казанів
у теплих хвилях Чорного моря.

Виявилось, що Джим, кінець-кінцем,
в компанії Мишка та й ще кількох
піонерів купався вже в морі.

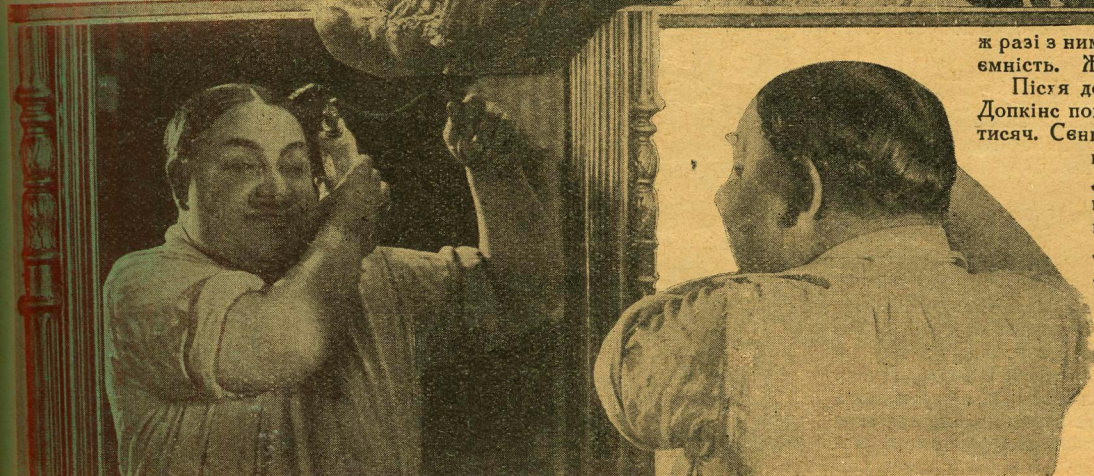

чика, було для них справою кількох хвилин. І містер
Допкінс одержав такого листа: „Не шукайте свого си-
на, він у без-
печному міс-
ці і буде при-
ставлен и й
до батьків,
коли ввечері
біля дуба бу-
де покладено
5 тисяч крб.
Впротивному

До цього слід додати, що два досвід-
чені кримські босяки зауважили вже
новенький костюмчик Джима і довідалися,
що Джим—синок американців.

Тим часом на сцену знову випливає
Сенька. Доки Джим з Мишком бовталися
у воді, йому спало на думку приміряти
Джимів костюмчик. Костюмчик був немов
для Сеньки шитий, а тому Джим ніколи
в життю більше його вже не бачив.

Фараон і Чорна рука не спали. Спій-
мати і затягти в свій барліг малого
американця, що проходив повз них,
милуючись із свого новенького костюм-

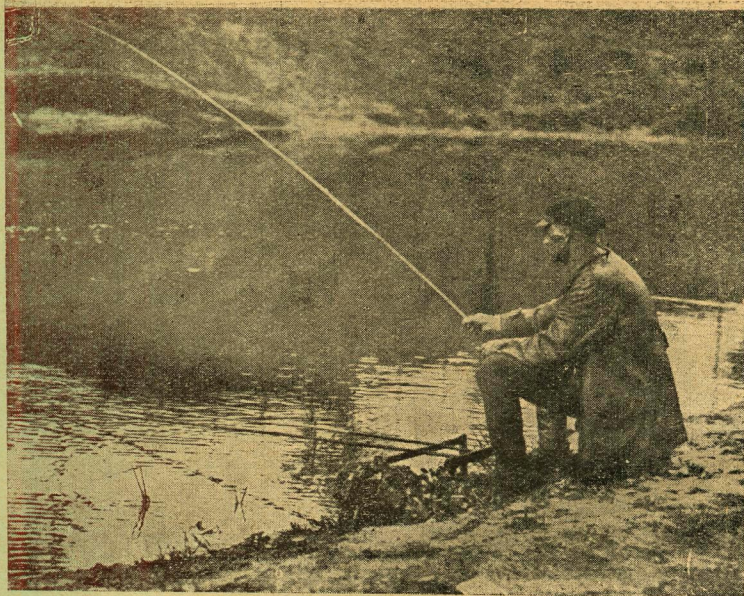

ж разі з ним станеться велика непри-
ємність. Ждемо три години“.

Після довгих міркувань містер
Допкінс поклав таки біля дуба п'ять
тисяч. Сеньку Фараон кладе, звяза-
ного, біля готелю, коли-ж
Допкінс підходить до ньо-
го, то Сенька видирається
й тіка. Женучись за ним,
Допкінс здибає Джима...
Джим увесь час цей гуляв
із хлопцями у футболу...

— Я через тебе загуб-
ив дві з половиною тис.
доларів,— каже розгніва-
ний Допкінс. — Завтра
їдемо до Америки.

— А я залишаюся тут,
спокійно заявляє Джим...

Нарис А. Федосова

ТІЛЬКИ почало розвиднятися. Широка рівна долина тоне в молочному тумані. Сонний очерет плоскими рівними грядами подекуди виступає в цім блідім морі.

Схід рожевіє і сиві патли туману поволі тануть, згортаючись химерними пасмами. Крізь них то тут, то там рожевіє вола. Невелика річка, примхливо звиваючись, губиться в зелених лугових просторах.

Подекуди на березі чорніють самотні нерухомі постаті. Це—рибалки...

Вони приїхали ще вчора, ввечері, під свято...

Ночували,—хто в сусідньому селі, хто просто під кущем або коло стогу допіру скошеного сіна і ще до світанку вийшли сюди, навантажені вудочками, сачками, кошиками та іншим риболовним приладдям, щоб раніше зайняти улюблене „певне місце“, щоб не прогавити дорогого ранкового клювання.

Подивіться, як зосереджено і вперто дивиться один з них у воду, сидячи на розісланій свитині. Перед ним, коло ніг встромлено дві підставки і з під них віялом розкинулися легкі гнучкі вудлища.

Кроках у п'яти далі, на воді застигло шість яскравих коркових поплавців.

Та ось один з поплавців злегка затремтів і на секунду неначе опустився в тиху прозору воду.

Раптова швидка насічка... Даремно... Далеко вгору звивається волосінь з порожнім гачком.

— Що сталося?—питаєте ви.

— Дрбниця, чорти б її побрали, нагривку рве!—І він уперто пересуває поплавець вище по волостні, на велику глибину, довго рийється в маленькому ржавому відерці, дістає червоного червяка, що звивається в його пальцях, і, настромивши його на сталеву губу гачка, плює на нього і закидає снасть у воду.

Цю зачаровану тишу раптом порушує якийсь шум. Там далі, за поворотом, коло маленької ковбані чути плюск, крехтання і якісь вигуки.

На березі в безпорадній позі велика розкудлана постать... З під широкого бриля звисають довгі вуса.

— Чи піймали що?—запитуєте ви.

Постать повертається до вас, ловго і вперто дивиться і прочитавши, певно, на обличчі вашому найжвавіший інтерес, повільно гворить, показуючи на порвану волосінь:

— Піймав, та...

Потім одмірює на руці долонею за лікоть і додає з досадою:

— О-о-он яка... зірвалася!

Ми рушаємо далі.

На крутому високому березі стоїть людина і широким змахом руки, з легким свистом розсікаючи повітря, далеко закидає вудлище з тонкою шовковою волосінню. Описавши півкола, кінець волосіни ледве торкається води, і в ту ж мить рибалка легкими короткими рухами тягне вудлище назад, примушуючи рухатися насадку по самісінкій поверхні. Він ловить нахлистом „на мушку“. По-

РИБАЛКИ

дивіться на той бік річки, де колишуться в воді яскраві дебели стебла явору. То тут, то там розбігаються коло них широкі кола по воді. Це ходять обережні великі в'язі, витдаючи здобич. Ось один з них помітив мушку. Сильний плюск. Уміла підсічка... І, лишаючи довгу борозну на воді понісся на величезних колах пійманий мешканець річки. Рибалка, весь зігнувшись, виводить його ближче до берега то відпускаючи волосінь то підтягуючи її, примушуючи згинатися в дугу гнучкий край вудлища. Нарешті вдалий момент... І блищить лускою піймана риба. На обличчі вудкаря—радість і щастя. Чудово... Великий в'язь, фунтів на три, не менше. Тим часом сонце піднялося високо і швидко ожив мовчазний беріг. Прийшли хлопці з селі тягти дрібну плітку на хлібну м'якушку. Цей веселий настрій не посидить і п'яти хвилин на місці. Шум, сміх, галас,—чим частіше доноситься звідусіль. А ось і перші дачники-купальники—лихо рибалки! Минає ще півгодини і весь беріг увкрито голими тілами, скрізь плюски води, мокрі засмажені постаті купальників. Лови скінчено!.. Змогуть снасть!.. Збирати пожитки!.. Все одно більше нічого не виудиш.

Що тягне їх сюди день-у день і примушує годинами сидіти? Забава, чи зайвина часу?—Ні... Могутня ловецька пристрассть, що владно диктує їм гірку їхню долю „завязаного рибалки“.

ПОВІСТЬ ПРО НЕВДАЛОГО РИБАКА

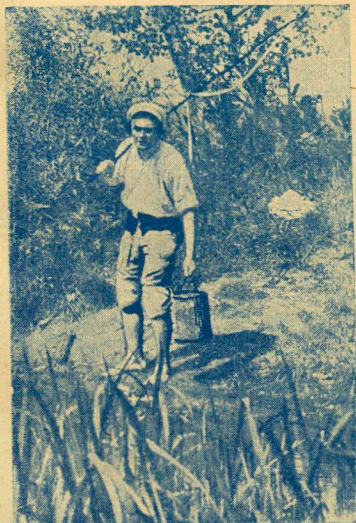
Інценіровка і текст Федосеева

Фото-студи проф. А. М. Макарова

Архип Антонович Буряк
Ловити рибу був мастак.
Завжди дивився він сам з собою
І в собі думав, що-б там як —
Сидить тихо-тихо під вербою.

Зачинив вудку у струмок,
Виткнувши очі в поплавок
Він чеше нетерпляче вуха,
Чекаючи на річці руху.

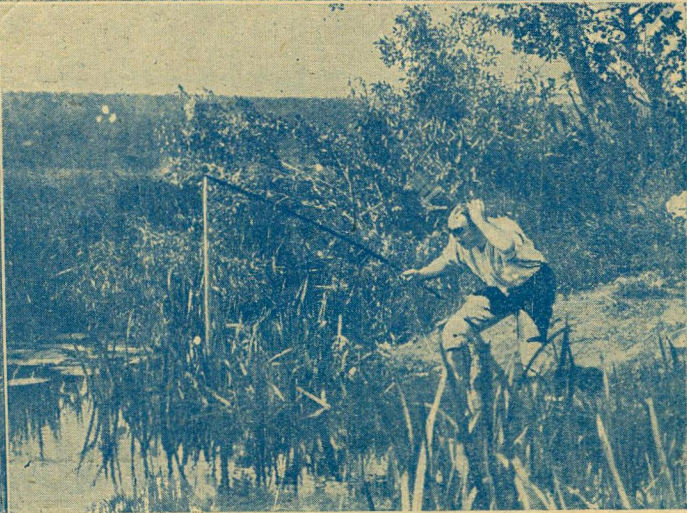
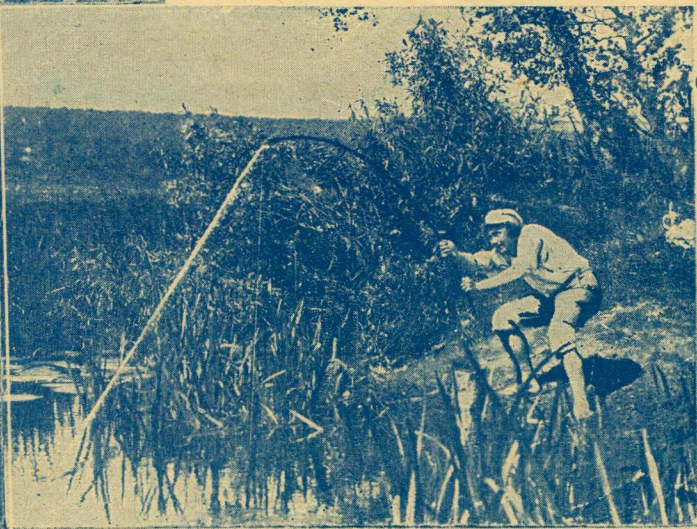
Та раптом поплавок — рине!
Архип за вудку тай рване,
Аж жили всі на шиї здуло —
Бажає витягнути акулу...

Вмить вудка тріснула як скло,
Під хмари вудку занесло.
А наш Архип — тютю сорочка!
Круглить на березі, мов бочка.

Але встає Буряк неспинно,
В руках лише одна лозина —
І шамотить під ніс журливо:
„А щастя так було можливе“...

І не дарма по старій моді
Та вудка у прислів'я входить:
На одному кінці — червяк,
На другому — Архип Буряк.

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ЯЛТИНСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ
ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНІЙ ФІЛЬМ

ПРОС

Сценарій—МАЯКОВСЬКОГО

Режисер — СОЛОВЙОВ

Оператор—КЮН

В головних ролях арт.—ГОН-
ЧАРОВ, КРЕСТИНСЬКИЙ,
РОСТОВ, ПАНОВ, БУДНИКОВ